

Arrest

nr. 85 053 van 23 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, A.G. (...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Yezide afkomst te zijn. U werd op 10/05/1980 te Jerevan geboren en bent gehuwd met K.N. (...) (OV X). Van 01/05/2011 tot 10/10/2011 werkte u voor A. (...) als schapenhoeder. Op 10/10/2011 ging u naar uw huis in Kuraras. Op 13/10/2011 kwamen 3 mannen naar uw woning. Ze eisten dat u zou zeggen waar Armen was. Toen u zei dit niet te weten geloofden ze u niet daar zij van Armen gehoord hadden dat u zijn vriend was. Diezelfde dag ging u naar de politie. Deze wilden echter uw klacht niet behandelen omdat u Yezide was.

De volgende dag kwamen diezelfde 3 mannen terug. U kreeg er dezelfde vraag maar u en uw vader werden bij deze bevraging door hen geslagen. U verloor hier zelfs het bewustzijn bij.

De dag nadien, op 15/10/2011, kwamen 4 mannen. Wederom kregen u en uw vader slagen. Ook werden er wapens op jullie beiden gericht. Verder werd uw vrouw door hen betast terwijl jullie moesten toekijken. Indien u niet zou zeggen waar Armen was zou u binnen de week het bedrag dat Armen hen nog verschuldigd was, moeten betalen.

De dag nadien nam u samen met uw gezin en uw ouders een taxi naar Halagaz waar jullie bij familieleden onderdoken.

Uw vader regelde jullie uitreis en op 06/11/2011 vertrok u met uw vrouw en uw kinderen naar Rusland. Na een week werden jullie door de smokkelaar die jullie daar hadden ontmoet naar België gebracht. Jullie kwamen er op 21/11/2011 aan en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Bijgevolg steunt de volledige geloofwaardigheid van uw relaas op de verklaringen van u en uw vrouw. Echter werden vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw vrouw ondermijnen.

Zo verklaarde u dat u éénmaal klacht bij de politie bent gaan indienen. U deed dit op 13/10/2011 op de middag. Voor het overige diende u nergens anders een klacht in (CGVS p.5, 6, 11).

Uw vrouw verklaarde echter dat u pas op 14/10/2011, vroeg in de morgen, klacht bent gaan indienen bij de politie. Toen zij met uw verklaringen betreffende de enige klacht die u bij de politie ging indienen werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u zich moet hebben vergist (CGVS vrouw p.5, 6).

Het is weinig aannemelijk dat u zich zou vergissen over zowel de dag als over het tijdstip waarop u uw enige klacht ging indienen waardoor dergelijke verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan rechtvaardigen.

Naast het feit dat u hieromtrent manifest tegenstrijdig bent met uw vrouw legt u ook geen enkel bewijs van deze klacht neer. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht dat u ook maar de minste poging ondernomen heeft om de door u verklaarde vervolgingsfeiten ergens aan te klagen.

Voorts werden er meerdere incoherenties en onwetendheden vastgesteld in het relaas van u en uw vrouw wat uw gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigt.

Zo verklaarde u dat de 4 mannen bij de derde inval allemaal wapens bij zich hadden. Bij 2 van deze mannen hing hun wapen langs de heup (CGVS p.7-8). U was ervan overtuigd dat ook uw vrouw deze wapens moet hebben gezien (CGVS p.10).

Uit haar verklaringen dient echter te worden afgeleid dat zij tijdens deze inval geen wapens heeft gezien (CGVS vrouw p.5).

Verder was zij niet in staat ook maar een begin van beschrijving te geven van de mannen die binnenvielen. Zo kon zij niet zeggen of één van hen een snor of een hoed had (CGVS vrouw p.5-6). Het is weinig aannemelijk dat ze zich zo'n duidelijk zichtbare kenmerken (wapens, snor, hoed) niet kan herinneren.

Voorts dacht zij dat u bij deze inval het bewustzijn had verloren (CGVS vrouw p.5). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u niet bij de derde, maar bij de tweede inval het bewustzijn verloor (CGVS p.8.)

Verder kon uw vrouw opmerkelijk genoeg zelfs niet bij benadering zeggen ('s morgens, 's middags of 's avonds) op welk moment van de dag ze de eerste maal uw woning binnenvielen ondanks het feit dat ze hen met de auto zag toekomen (CGVS vrouw p.4, 6). Een dergelijke incoherentie en onwetendheid over deze invallen die relatief kort voor jullie vertrek plaatsvonden is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij jullie werd vastgesteld.

Ook betreffende jullie reisweg legden jullie dermate vage verklaringen af waardoor ook de geloofwaardigheid van door u verklaarde reisweg ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u niet te weten of er een uitreisstempel in uw paspoort stond noch of uw paspoort een visum bevatte. U wist zelfs niet wat een visum was (CGVS p.4).

Uw vrouw ontkende dat haar paspoort een visum bevatte maar stelde hierbij dat ze haar paspoort niet had gezien (CGVS vrouw p.2).

Uit informatie waar het commissariaat generaal over beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat jullie wel degelijk over een visum beschikten. Het is weinig aannemelijk dat jullie niet zouden weten dat er een visum in jullie paspoort stond.

Aangaande het traject tussen Rusland en België verklaarde u vaagweg, refererend naar grenscontroles, niet persoonlijk te zijn gecontroleerd maar dat D. (...), jullie smokkelaar, soms uitstapte en alles regelde (CGVS p.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Jullie onwetendheid betreffende jullie identiteitsdocumenten en uw vaagheid betreffende grenscontroles zijn bijgevolg weinig aannemelijk.

Jullie stelden voorts een week in Rusland te hebben verbleven. Geen van jullie beiden kon echter zelfs maar de naam van het dorp of de stad waar jullie verbleven zeggen (CGVS p.4, CGVS vrouw p.3). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de verklaringen die u betreffende uw identiteitspapieren en uw reisweg aflegt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om te informeren of er na uw vertrek nog relevante zaken met betrekking tot uw vervolgingsvrees zijn gebeurd.

Zo stelde u niet te weten waar uw ouders zich bevonden ondanks het feit dat u samen met hen bij familieleden in Halagaz onderdook. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u hen de dag van jullie vertrek nog gezien heeft en u had geen indicaties dat zij daar niet meer zouden verblijven (CGVS p.3). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u niet de moeite nam uw familieleden bij wie jullie in Halagaz onderdoken te contacteren om zo meer informatie over de situatie van u en uw ouders (ook uw vader werd tweemaal geslagen) te verkrijgen (CGVS p.3, CGVS vrouw p.7).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsrelaas en uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daarenboven, zelfs indien de verklaarde vervolgingsproblemen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient te worden geoordeeld dat u onaannemelijk weinig pogingen heeft ondernomen om de door u verklaarde vervolgingsfeiten aan te klagen in uw land van herkomst.

U stelde slechts één maal naar de politie te zijn gestapt. Het is echter weinig aannemelijk dat iemand die dergelijke zwaarwichtige vervolgingsfeiten vanwege particulieren meemaakt geen enkele verdere inspanning doet om deze zaken aan te klagen.

Uit het feit dat u verklaarde naar de politie te zijn gestapt, waar geen geloof aan kan worden gehecht, blijkt dat uw yezidische achtergrond u er in de door u verklaarde omstandigheden niet van zou hebben weerhouden om klacht in te dienen. U liet ook na om u bij organisaties te informeren die opkomen voor de rechten van yeziden betreffende de mogelijkheden tot het indienen van een klacht (CGVS p.8). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat er geen sprake is van systematische vervolging van mensen met een yezidische achtergrond in Armenië en dat er ook geen sprake is van een veralgemeende discriminatoire politiek ten aanzien van yeziden.

Hieruit kan verder worden afgeleid dat jullie yezidische achtergrond niet kan worden aangegrepen als beletsel om inspanningen te doen om bescherming in uw land van herkomst te zoeken.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten.

Naast het feit dat bovenstaande vaststellingen reeds de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas ondermijnen maakt het verder uw asielmotieven ongegrond daar van een kandidaat vluchteling kan worden verwacht dat hij afdoende inspanningen levert om in het land van herkomst bescherming te vinden alvorens men zich op internationale bescherming kan beroepen, hetgeen u schromelijk naliet te doen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Jullie geboorteaktes bevatten immers enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 februari 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing eveneens sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker stelt dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, hij zich niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden ondersteunen.

Verzoeker vervolgt dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij voor zijn veiligheid vreesde en dat men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat bewijsstukken noodzakelijk zijn. Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en stelt dat er bij het eisen van bewijs, rekening moet gehouden worden met de speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt. Ook is verzoeker van mening dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal; hij wijst er op dat gelet op de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees voor vervolging omringen, een asielzoeker als vluchteling erkend kan worden op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en als er twijfel bestaat moet dit ten goede komen van de asielzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Hij citeert artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij absoluut niet begrijpt dat de bestreden beslissing hem de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming weigert.

Verzoeker meent dat de incoherente verklaringen tussen hem en zijn echtgenote kunnen verklaard worden door de emotie waardoor men zich elementen moeilijker kan herinneren. Verzoeker benadrukt (zie verzoekschrift p. 8) *"Dat hij talrijke details voor de drie dagen heeft gegeven waarop deze mannen zich bij hem hebben ingevoerd."* Aangaande de ingediende klacht stelt verzoeker dat zijn echtgenote zich wel degelijk vergist heeft aangezien hij en niet zij, de klacht indiende.

Verzoeker betwist de vaststellingen in de beslissing aangaande de reisroute en stelt dat het niet mogelijk was te weten of er in het paspoort stempels waren of een visum stond.

Verzoeker betwist ook de vaststellingen in de beslissing aangaande het indienen van een klacht. Hij stelt dat hij Yezidi is en wijst er op dat deze minderheid nog altijd discriminaties en onrechtvaardigheden ondervindt vanwege de Armeense overheid. Daarom is het volgens verzoeker begrijpelijk dat hij vanaf het moment dat hij verweten werd tot een minderheid te behoren, niet meer geprobeerd heeft om nog klacht in te dienen gezien de politie weigert klachten van Yezidi in aanmerking te nemen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout maakt en de principes schendt van goede administratie en van evenredigheid.

Verzoeker laat gelden dat hij het risico loopt op zware bedreigingen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, maar dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, merkt de Raad op dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel document heeft neergelegd dat zijn asielrelaas en de daaruit volgende vrees voor vervolging materieel kan staven.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat, eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, hij zich niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal konden ondersteunen, dat hij voor zijn veiligheid vreesde en dat hij in zo'n geestestoestand, er niet aan dacht dat bewijzen noodzakelijk waren, wordt niet aanvaard.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook op heden in gebreke blijft enig stavingstuk van zijn asielrelaas voor te leggen. Nochtans dient verzoeker in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen te doen om zijn asielrelaas met documenten te staven.

Verder stelde de commissaris-generaal correct vast dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande het indienen van de klacht bij de politie;

“Zo verklaarde u dat u éénmaal klacht bij de politie bent gaan indienen. U deed dit op 13/10/2011 op de middag. Voor het overige diende u nergens anders een klacht in (CGVS p.5, 6, 11). Uw vrouw verklaarde echter dat u pas op 14/10/2011, vroeg in de morgen, klacht bent gaan indienen bij de politie. Toen zij met uw verklaringen betreffende de enige klacht die u bij de politie ging indienen

werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u zich moet hebben vergist (CGVS vrouw p.5, 6). Het is weinig aannemelijk dat u zich zou vergissen over zowel de dag als over het tijdstip waarop u uw enige klacht ging indienen waardoor dergelijke verklaring de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan rechtvaardigen."

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote zich vergist heeft aangezien hij en niet zij, klacht indiende, wordt niet aangenomen. Verzoeker beweert dat hij de klacht indiende; die bewering houdt niet in dat hij de waarheid spreekt. Zijn uitleg betreft immers een blote post-factum verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote blijven bijgevolg staande en keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Verder stelde de commissaris-generaal tal van andere incoherenties en onwetendheden vast in het relaas van verzoeker en zijn echtgenote;

"Zo verklaarde u dat de 4 mannen bij de derde inval allemaal wapens bij zich hadden. Bij 2 van deze mannen hing hun wapen langs de heup (CGVS p.7-8). U was ervan overtuigd dat ook uw vrouw deze wapens moet hebben gezien (CGVS p.10). Uit haar verklaringen dient echter te worden afgeleid dat zij tijdens deze inval geen wapens heeft gezien (CGVS vrouw p.5). Verder was zij niet in staat ook maar een begin van beschrijving te geven van de mannen die binnenvielen. Zo kon zij niet zeggen of één van hen een snor of een hoed had (CGVS vrouw p.5-6). Het is weinig aannemelijk dat ze zich zo'n duidelijk zichtbare kenmerken (wapens, snor, hoed) niet kan herinneren. Voorts dacht zij dat u bij deze inval het bewustzijn had verloren (CGVS vrouw p.5). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u niet bij de derde, maar bij de tweede inval het bewustzijn verloor (CGVS p.8.) Verder kon uw vrouw opmerkelijk genoeg zelfs niet bij benadering zeggen ('s morgens, 's middags of 's avonds) op welk moment van de dag ze de eerste maal uw woning binnenvielen ondanks het feit dat ze hen met de auto zag toekomen (CGVS vrouw p.4, 6). Een dergelijke incoherentie en onwetendheid over deze invallen die relatief kort voor jullie vertrek plaatsvonden is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij jullie werd vastgesteld."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de incoherente verklaringen tussen hem en zijn echtgenote kunnen verklaard worden door de emoties waardoor men zich elementen moeilijker kan herinneren, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Ook van verzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota van 27 maart 2012 nog correct op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over wezenlijke zaken van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Aangezien verzoeker in gebreke blijft een verklaring te geven voor bovenstaande tegenstrijdigheden, blijven deze staande en doen deze verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker en zijn echtgenote ook aangaande hun reisweg vage verklaringen aflegden waardoor ook de geloofwaardigheid van hun opgegeven reisweg aangetast wordt.

Verzoeker komt, door in zijn verzoekschrift te verklaren dat het niet mogelijk was te weten of in het paspoort stempels stonden of een visum bevatte, niet verder dan tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De uitleg van verzoeker (zie verzoekschrift p. 9) *"Dat om zich te vergissen of elementen op zijn reis of*

gebrek te hebben aan wat er zich in zijn paspoort is niet op synonieme zich met onjuiste voorstellingen bevindt (sic), is voor de Raad onverstaanbaar.

Van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en dat hij minstens weet heeft welke landen en plaatsen hij doorreisde; dat hij bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

Verder stipte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aan dat verzoeker geen enkele inspanning heeft geleverd om te informeren of er na zijn vertrek nog relevante zaken met betrekking tot zijn vrees voor vervolging zijn gebeurd.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om bovenstaande vaststelling te weerleggen waardoor deze staande blijft en de Raad ze tot de zijne maakt.

De commissaris-generaal merkte ten slotte nog op dat verzoeker zeer weinig pogingen heeft ondernomen om de vervolgingen waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn, aan te klagen in zijn land van herkomst.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

In casu stelde verzoeker stelde slechts één maal naar de politie te zijn gestapt. Verzoeker liet ook na om zich bij organisaties die opkomen voor de rechten van Yezidi, te informeren betreffende de mogelijkheden om bescherming te bekomen.

De Raad aanvaardt verzoekers verweer in zijn verzoekschrift -dat het volkomen begrijpelijk dat hij niet meer geprobeerd heeft nog klacht in te dienen aangezien hij Yezidi is en deze minderheid nog altijd gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld wordt door de Armeense overheid- niet.

Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er geen sprake is van systematische vervolging van mensen met een Yezidi-achtergrond in Armenië en dat er ook geen sprake is van een veralgemeende discriminatoire politiek ten aanzien van deze personen.

De commissaris-generaal heeft uit deze informatie terecht afgeleid dat de Yezidi-achtergrond door verzoeker niet kan worden aangegrepen als beletsel om inspanningen te doen om bescherming te zoeken in zijn land van herkomst. Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal en dat een asielzoeker als vluchteling erkend kan worden op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, antwoordt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker aanvoert dat bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 11 januari 2012, bijgestaan door zijn advocaat, op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is er dan ook geen sprake.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift de schending van het proportionaliteitsbeginsel zou aanvoeren door te stellen dat (zie verzoekschrift p. 9) "*Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid*", benadrukt de Raad dat een verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel in deze niet dienstig is.

Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE